

DE SET EN SET

Tiquis-miquis

Maria Mercè Roca

Esriptora



Ja sé que de les campanes de Sant Mori se n'ha parlat força, però no em puc estar també de fer-me en veu alta tres preguntes que se m'acudeixen ara mateix. La primera és quina mena de societat hem fet entre tots que només parlem de drets, tots tenim una pila de drets i poques obligacions, el dret a fer la nostra i poques vegades l'obligació, que hauria de ser una responsabilitat gustosa, de compartir amb el poble on arribes, per uns dies o per quedar-t'hi, la cultura, els costums, la llengua, els anhels... i les campanes. Fa anys vaig anar a Venècia: quina delícia passejar-se pels ponts i els *trasteveres* i anar veient cent *campaniles* i sentint cent sons diferents! No és pas que les campanes no molestessin els venecians ni els passavolants com jo: és que ens emocionaven! Però ja es veu que Venècia no és Sant Mori... La segona pregunta és sobre el propietari del castell de Sant Mori, convertit en un establiment de turisme rural, que ha arribat fins al TSJC per fer callar de nit les campanes que dringaven des de feia un segle i mig. El litigi amb l'Ajuntament ve del 2000: onze anys de mal rotllo! Ja són ganes! Quina simpatia! Quants amics que deu haver fet! Com es pot viure amb el cor tranquil en un poble petit com un puny, tenint tot-hom en contra? Li podrien dedicar un carrer! Carrer de tal, benefactor cultural, amant de les campanes [sic]. I l'última pregunta: si les campanes molesten tant els clients, com és que al propietari no se li ha acudit de posar dobles o triples vidres a les finestres? No és tan car!

Jo vaig estar uns anys interna a la plaça de la Catedral de Girona, i teníem, com si diguéssim, la Beneta a sobre el cap. Allò sí que era una campana! De dia i de nit, els sons travessaven els vidres primets i els escoltàvem amb respecte. Érem joves, però intuïem allò que els nouvinguts de Sant Mori, que a més deuen ser molt tiquis-miquis, no han entès: abans que nosaltres els havia sentit molta gent que ja no hi era, i el so era com un fil que ens hi unia, ens arrelava a la ciutat i al temps i ens donava una vaga i infantil idea d'eternitat.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Un nou despertar

■ L'erudit posseeix la capsula del saber; jo em conformo amb poder pensar en les coses que hi ha a dins. Per tant, tota reflexió que segueixi a aquestes paraules s'haurà d'entendre feta des d'una ignorància inquieta. No sóc historiador ni entenc en ciències polítiques, i la poca sociologia que vaig estudiar va ésser minsa. Però aquestes mancances de coneixements no fan que em quedi indiferent davant de milers d'indignats ocupant places arreu. I consti que he fet servir el mot "indignats" per mantenir una certa cura verbal, ja que el que m'ha vingut primer al cap és "implantats".

Sigui quina sigui la quantitat de matèria grisa que les ostenti, hi ha actituds dels que governen el destí de la humanitat que no poden ser qualificades de res més que d'insult groller a l'intel·lecte col·lectiu. Per tant, benaurats aquells que acampen a les places, perquè demostren haver despertat de la letargia en què hàbilment ens havien immers.

Ignoro si tot plegat anirà a més i quants més seran els qui participaran en aquest nou despertar; i fins i tot em fa por que finalment descobrim que darrere de tot plegat hi pugui haver un interès buscat i premeditat dels mateixos que se suposa que haurien de sortir-ne escaldats.

Però, es miri com es miri, trobo bé que, qui sigui, hagi mogut peça en aquest cada cop més atrotinat tauler d'escacs. Perquè, si bé per jugar cal una estratègia, només un dels dos contrincants escull bé aquella que li fa guanyar la partida. I mentre uns juguen a seguir dipositant el vot segons ens ve estipulat, altres exigeixen democràcia real ja.

I és en veure que mentre uns s'exclamen al carrer i n'hi ha que s'entossudeixen

L'alcalde també hi té dret

■ Poc abans de votar el nou alcalde de Girona vam trobar en Carles Puigdemont al mercat del Lleó. Anava amb la seva nena a coll i era a la peixateria com un ciutadà qualsevol. Algunes persones el saludaven i altres no li deien res. Però ningú el va insultar i encara menys el van agredir, tot i saber que era de Convergència.

Per què, doncs, un cop elegit democràticament el van insultar, li van tirar objectes pel cap i fins li van donar algun cop? És que no estaven conformes amb la seva elecció o el seu partit? És lògic que els que no han votat a favor de l'elegit estiguin descontents amb el resultat de les urnes, però no ho han pas de manifestar amb insults i agressions. Això serà sempre una actitud totalment antidemocràtica, pròpia d'una persona intolerant. La violència física és el més contrari a la llibertat, tal com passa en els règims totalitaris. Ja sabem que el govern actual està fent retallades molt doloroses que afecten persones desesperades per falta de treball, però què pot fer davant la duríssima crisi i els deutes amb què s'ha trobat? I si creiem que s'equivoca, la nostra forma de protestar ha de ser igualment respectuosa.

Utilitzar la violència física per manifestar el nostre desacord amb una situació política sortida d'unes eleccions és perdre la raó que es pugui tenir. No és això, companys, no és això pel que vam lluitar els que ara tenim més de setanta anys i vam ser perseguits, multats i fins processats pels tribunals del règim franquista per reclamar democràcia en revistes i diaris. Vam lluitar per tenir-la i ara lluitarem per mantenir-la amb el mateix esperit lliberal i cívic de llavors. I volem veure Puigdemont i qualsevol polític del partit que sigui, anant tranquil·lament a mercat si és que li plau fer-ho. Només faltaria!

PERE MADRENYS. Girona

a tenir cada cop més de blau els mapes electorals, que vull acabar amb un acudit d'un entranyable i recordat humorista, Jaume Perich. L'irònic gat arrepapat a la butaca amb el llum de peu de fons i un whisky a la mà, s'adreça a l'ocell tot dient-li: "Ser obrer i de dretes és tan burro com, quan et sodomitzen, disculpar-te per donar-los l'esquena". Polítics, militars, banquers, empresaris i capellans -entre d'altres- van ser la seva font d'inspiració. Són els mateixos personatges sobre els quals es redacten ara els missatges que ens arriben dels acampats a les places.

FRANCESC ESTADELLA
Sens (França)

"Fins sempre, terra de Maria"

■ L'expressió és del papa Joan Pau II. La va pronunciar en una visita a Catalunya i a mi m'ha ajudat a preparar l'homilia del Carme. La missa, la passejada d'una imatge de la Mare de Déu per la badia de Roses, flors, música i l'entusiasme de molta gent em feien dir, tot recordant el Papa, que la nostra és una "terra de Maria". Ell citava il·lustres personatges de casa nostra que han parlat i ens han deixat bells escrits sobre la Mare de Déu.

Aquesta expressió del Papa em fa preguntar al periodista Reixach si Joan Pau II, quan les pronuncià i arribaven a tot el món, feia teatre?

Reixac escriu a El Punt: "Un Papa amb vocació d'estrella i un actor amb vocació d'actor, que vol dir que no interpretava sinó que es posava en la pell del personatge". Un article, una vegada més, groller. Encara hi trobo altres incongruències: parlant dels 50 anys del Concili VII, afirma que "no hi ha res a celebrar..." Recordo que s'ha dit d'aquest Concili que encara que només ens hagués donat la *Constitució sobre la Sagrada Litúrgia* valia la pena. I de *L'Església en el món d'avui o la declaració sobre la llibertat religiosa*, en deuen quedar moltes coses. Res a celebrar?

Aquests dies sabem que amb motiu del 60è aniversari de l'ordenació sacerdotal de Benet XVI -un Papa també sovint desprestigiat per l'articulista-, 60 artistes han preparat una exposició amb el títol *L'esplendor de la veritat i la bellesa de la caritat*. Resulta també curiós que, després de qualificar els dos darrers pontificats de dogmatisme, integrisme, neofeixisme... digui: "No es tracta de desacreditar la persona sinó acreditar els fets". No ho entenc i ho trobo incongruent.

Els invito a llegir dos textos significatius. Un, del bisbe Carrera amb motiu dels 80 anys. Després de recordar que fou obrer, estudiant perseguit, pare del Vaticà II, Papa quan cau el mur, afirma: "El més important és el testimoni d'un cristià excepcional, sacerdot i Papa que creu amb ardor en Jesucrist i que ajuda a creure-hi". I un altre, de José Luis Martín Descalzo: "Crec que estem davant d'un Papa que resumeix la capacitat intel·lectual de Pius XII, la saviesa humana de Joan XXIII, i l'estimació a l'Església i al món d'avui de Pau VI, afegint a tot això l'audàcia que difícilment es podia esperar d'un Papa".

PERE FONT VERDAGUER
Pontós (Alt Empordà)

EN SÍSIF

Jordi Soler

